

ΕΤΟΣ 54ον

5 Φεβρουαρίου 2006

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 6 (2749)

ΑΠΑΛΛΑΓΗ ΑΠΟ ΤΙΣ ΔΑΙΜΟΝΙΚΕΣ ΕΝΕΡΓΕΙΕΣ

«ή θυγάτηρ μου κακῶς δαιμονίζεται»

Ἡ Χαναναία γυναίκα τῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς ἀντιπροσωπεύει τὴν τραγικὴ περίπτωσι τῆς μητέρας ποῦ προσφεύγει στὸν Θεό, προκειμένου τὸ παιδί της νὰ βρεῖ τὴν ὑγεία του. Δέν εἶναι τυχαία ἡ διαπίστωση ὅτι ἡ συντριπτικὴ πλειοψηφία τῶν θαυμάτων τοῦ Χριστοῦ ἔχουν νὰ κάνουν μὲ θεραπείες ἀσθενῶν. Ἡ ὑγεία ἀποτελεῖ ἀναμφίβοτα ἓνα πανανθρώπινο αἶτημα, ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα μέχρι σήμερα. Εἶναι χαρακτηριστικὴ ἡ παροιμιώδης φράση «πρῶτα τὴν ὑγεία μας καί μετὰ ὅλα τ' ἄλλα».

Σωματικὴ καί πνευματικὴ ὑγεία

Στὴν ἔννοια «ὑγεία» συμπεριλαμβάνεται τόσο ἡ σωματικὴ εὐρωστία, ὅσο καί ἡ ψυχικὴ ἰσορροπία· ὑγεία δηλαδὴ, σώματος καί ψυχῆς. Ὁ ὄσιος Ἰσαάκ ὁ Σύρος λέει ὅτι ὁ Θεὸς ἐπιτρέπει τίς ἀρρώστιες γιὰ τὴν ὑγεία τῆς ψυχῆς. Ὁ χριστιανὸς πρέπει νὰ ἐστιάζει τὸ ἐνδιαφέρον του στὴν πνευματικὴ του ὑγεία. Αὐτὸ δέν σημαίνει ὅτι θὰ ἀδιαφορεῖ γιὰ τὴ σωματικὴ του ὑγεία καί ἀνάπτυξη. Μαζὶ ὅμως καί πέρα ἀπὸ τὴν ἰατρικὴ ἐπιστῆμη καί τὰ θεραπευτικὰ μέσα ὑπάρχει καί ἡ ἄσκηση καί πνευματικὴ τελείωση τοῦ ἀνθρώπου. Καί ἡ τελείωση αὐτὴ πραγματοποιεῖται μὲ τὴν ὑπομονὴ στὶς δοκιμασίες.

Δαιμονισμένοι καί ψυχικὰ ἀσθενεῖς

Ἡ Χαναναία τοῦ Εὐαγγελίου ζητᾷ τὴ βοήθεια τοῦ Χριστοῦ γιὰ τὴν ἀποκατάστασι τῆς ψυχικῆς ὑγείας τῆς κόρης της, καθὼς αὐτὴ «κακῶς δαιμονίζεται». Ἡ συμπεριφορὰ τῆς μητέρας εἶναι ἐντυπωσιακὴ. Τρέχει στὸν Ἰησοῦ καί Τὸν παρακαλεῖ νὰ ἀπαλλῆξει τὸ παιδί της ἀπὸ τὸ δαιμόνιο. Μέχρι σὲ μᾶς φτάνει ἡχηρὸς ὁ ἀπόηχος τῆς δυνατῆς ἰκεσίας τῆς τραγικῆς μητέρας, περισσότερο καί ἀπὸ τὴ σπαρακτικὴ κραυγὴ τοῦ δαιμονισμένου κοριτικοῦ.

Καί σήμερα ὑπάρχουν πολλοὶ δαιμονισμένοι· ταλαιπωροῦνται οἱ ἴδιοι, ταλαι-

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ματθ. ιε' 21-28)

Μεγάλη πίστη και άμεση θεραπεία

Τῷ καιροῦ ἐκείνω, ἐξῆλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὰ μέρη Τύρου καὶ Σιδῶνος. Καὶ ἰδοῦ, γυνὴ Χαναναία ἀπὸ τῶν ὀρίων ἐκείνων ἐξεληθοῦσα, ἐκραύγασεν αὐτῷ λέγουσα· Ἐλέησόν με, Κύριε, υἱὲ Δαυΐδ· ἡ θυγάτηρ μου κακῶς δαιμονίζεται. Ὁ δὲ οὐκ ἀπεκρίθη αὐτῇ λόγον. Καὶ προσελθόντες οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, ἠρώτων αὐτόν, λέγοντες· Ἀπόλυσον αὐτήν, ὅτι κραζει ὀπισθεν ἡμῶν. Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶπεν· Οὐκ ἀπεστάλην εἰ μὴ εἰς τὰ πρόβατα τὰ ἀπολωλότα οἴκου Ἰσραὴλ. Ἡ δὲ ἐλθοῦσα προσεκύνησεν αὐτῷ, λέγουσα· Κύριε, βοήθει μοι. Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶπεν· Οὐκ ἔστι καλὸν λαβεῖν τὸν ἄρτον τῶν τέκνων, καὶ βαλεῖν τοῖς κυναρίοις. Ἡ δὲ εἶπε· Ναί, Κύριε· καὶ γὰρ τὰ κυνάρια ἐσθίει ἀπὸ τῶν ψυχίων τῶν πιπτόντων ἀπὸ τῆς τραπέζης τῶν κυρίων αὐτῶν. Τότε ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς, εἶπεν αὐτῇ· Ὡ γύναι, μεγάλη σου ἡ πίστις! γενηθήτω σοι ὡς θέλεις. Καὶ ἴαθη ἡ θυγάτηρ αὐτῆς, ἀπὸ τῆς ὥρας ἐκείνης.

πωροῦν καὶ τοὺς οἰκείους τους. Δέν εἶναι, ὅμως, σωστό νά χαρακτηρίζονται ὡς δαιμονισμένοι ὅλοι ἀνεξάρτητα οἱ ψυχικά ἀσθενεῖς. Οὔτε νά ἀρνούμαστε τὴν παροχὴ ψυχιατρικῆς φροντίδας σέ αὐτούς, μέ τὴν αἰτιολογία ὅτι εἶναι δαιμονισμένοι. Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρά, δέν συμμεριζόμαστε καὶ τὴν ἄποψη ὅτι οἱ δαιμονισμένοι εἶναι ἀπλῆ ψυχικά ἀσθενεῖς. Τό θέμα εἶναι λεπτό καὶ χρειάζεται μεγάλη προσοχή. Ἡ ἐλλειψη τῆς προσοχῆς μπορεῖ νά ἀποβεῖ μοιραία γιὰ τόν ἴδιο τόν ἄρρωστο.

Τό ἔργο τοῦ διαβόλου

Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ἀκόμη καὶ ἐμεῖς οἱ βαπτισμένοι στό ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδας, βρισκόμαστε, μέ τὴ γενικότερη ἔννοια, κάτω ἀπὸ τὴ δαιμονικὴ ἐπενέργεια τοῦ διαβόλου. Ὅλοι ἀντιμετωπίζουμε πειρασμούς καὶ πολλὲς φορές ὑποκύπτουμε σέ αὐτούς. Μέ τὴ χάρη, ὅμως, τοῦ Θεοῦ, μέ τὴ δύναμη τῆς προσευχῆς καὶ τῆς μετοχῆς στά μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας ἀπαλλήλασσομαστέ ἀπὸ τίς δαιμονικὲς ἐνέργειες, πού διαστρέφουν τόν νοῦ, ἀλλοτριώνουν τὴ βούληση καὶ συσκοτίζουν τὴ συνειδησή μας.

Ὁ δαίμονας δέν ἡσυχάζει ποτέ. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἄμεση πολεμικὴ τοῦ διαβόλου μπορεῖ νά ἐπιτραπεῖ ἀπὸ τόν Θεό γιὰ τὴν παιδαγωγία τοῦ ἀνθρώπου. Αὐτὴ παρατηρεῖται κυρίως στὴ ζωὴ τῶν ἁγίων. Ἐνδεικτικὴ εἶναι ἡ στιχομυθία μεταξύ κάποιου ὑποτακτικοῦ μέ τόν ἀββᾶ Ποιμένα. Στό ἐρώτημα τοῦ ὑποτακτικοῦ, «γιατί μέ πολεμοῦν οἱ δαίμονες;», ὁ ἀββᾶς ἀπάντησε: «Δέν μᾶς πολεμοῦν οἱ δαίμονες, ὅσο κάνουμε τὰ θελήματά μας. Γιατί τὰ θελήματά μας ἔγιναν δαίμονες. Αὐτὰ μᾶς πιέζουν, γιὰ νά τὰ ἱκανοποιήσουμε».

Τό κακό καὶ ὁ διάβολος

Ὁ Θεός βρίσκεται ἐπάνω ἀπὸ τὴ διάκριση ἀγαθοῦ καὶ κακοῦ. Ἡ ἀγαθότητα τοῦ

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Ἐκείνον τὸν καιρὸν ὁ Ἰησοῦς ἀνεχώρησε εἰς τὰ μέρη τῆς Τύρου καὶ τῆς Σιδῶνος. Καὶ μιά γυναῖκα Χαναναία ἀπὸ τὴν περιοχὴν ἐκείνην ἐβγήκε καὶ ἐφώναζε, «Ἐλέησέ με, Κύριε, υἱέ τοῦ Δαυῖδ. Ἡ θυγατέρα μου βασανίζεται ἀπὸ δαιμόνιον». Αὐτὸς ὁμως δὲν ἀπεκρίθη οὔτε λέξιν. Καὶ ἤλθαν οἱ μαθηταὶ τοῦ καὶ τοῦ ἔλεγαν, «Διῶξέ την, διότι φωνάζει ἀπὸ πίσω μας». Αὐτὸς ἀπεκρίθη, «Δέν εἶμαι σταλμένος παρὰ εἰς τὰ πρόβαρα τὰ χαμένα τῆς γενεᾶς τοῦ Ἰσραὴλ». Αὐτὴ δέ ἀφοῦ τὸν ἐπλησίασε, τὸν προσκυνούσε καὶ ἔλεγε, «Κύριε βοήθησέ με». Ἐκεῖνος τῆς ἀπεκρίθη, «Δέν εἶναι σωστό νά πάρω τὸ ψωμί τῶν παιδιῶν καὶ νά τὸ ρίξω στὰ σκυλιά». Αὐτὴ δέ εἶπε, «Ναί, Κύριε, ἀλλὰ καὶ τὰ σκυλιά τρώγουν ἀπὸ τὰ ψίχουλα, πού πέφτουν ἀπὸ τὸ τραπέζι τῶν κυρίων τους». Τότε ὁ Ἰησοῦς τῆς ἀπεκρίθη, «ἜΩ γυναῖκα, μεγάλη εἶναι ἡ πίστις σου· ἄς σοῦ γίνῃ ὅπως θέλεις». Καὶ ἐθεραπεύθηκε ἡ θυγατέρα τῆς ἀπὸ τὴν ὥραν ἐκείνην.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλη, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

Θεοῦ δὲν ὑφίσταται ὡς ἀντίθεση πρὸς τὴν κακία· ὑπάρχει καθεαυτή. Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρά, τὸ κακὸ δὲν ὑπάρχει ἀπὸ μόνο του· ἐμφανίζεται μὲ τὴν ἐγκατάληψη τοῦ ἀγαθοῦ. Μὲ ἄλλη λόγια, τὸ κακὸ εἶναι ἀνύπαρκτο, ἀποκτᾷ ὁμως ὕπαρξη ὅταν ἐγκαταλείψουμε τὸ ἀγαθό.

Ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι ὁ εἰσηγητὴς τοῦ κακοῦ, δηλαδὴ ὁ ἀρχέκακος· εἶναι θύμα τοῦ ἀρχεκάκου, πού εἶναι ὁ διάβολος. Αὐτὸ διδάσκει ἡ Ἁγία Γραφή καὶ ἐπιβεβαιώνει ἡ καθημερινὴ ζωὴ. Κανένας δὲν ἐπιλέγει τὸ κακὸ ὡς κακὸ. Τὸ ἐπιλέγει, ἐπειδὴ παρασύρεται ἢ ἐξαπατᾶται. Παρόλα αὐτά, ἴσχει ὁ Μ. Βασίλειος, ὁ καθένας ὀφείλει νά θεωρεῖ τὸν ἑαυτοῦ «ἀρχηγό» τῆς κακίας πού ὑπάρχει μέσα του. Καὶ καταπολεμώντας τὴν κακία πού διαπιστώνει μέσα του, καταπολεμαίει τὴν κακία στὴ ρίζα τῆς.

Ἡ συνάντηση μὲ τὸ ἀγαθὸ ἢ τὸ κακὸ πραγματοποιεῖται στὰ βᾶθη τῆς ἀνθρώπινης ὑπαρξης. Ἐκεῖ γίνεται ἡ πάλη ἀνάμεσα στὴν ἀλήθεια καὶ τὴν πλάνη, στὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ καὶ τῆ δαιμονικῆ ἐξουσία. Κι ἐνῶ ὁ ἄνθρωπος ἐπιθυμεῖ τὸ ἀγαθὸ, ἀδυνατεῖ νά τὸ ζήσει, γιὰτι παραμένει δοῦλος τῆς φθορᾶς καὶ τοῦ θανάτου. Ὁ ἔμφυτος ἠθικός νόμος δὲν μπορεῖ νά τὸν λυτρώσει ἀπὸ τὸν θάνατο καὶ νά τὸν ὀδηγήσει στὴ ζωὴ. Ἔτσι ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου ἐκτυλίσσεται ὡς μία προοδευτικὴ ἔκπτωση. Ἡ μόνη δυνατότητα γιὰ λύτρωση καὶ καταξίωση προσφέρεται μὲ τὴν προσφυγὴ τοῦ ἀνθρώπου στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ.

Αὐτὸ ἔκανε καὶ ἡ Χαναναία: κατέφυγε στὸν Χριστό. Ἡ συνάντηση μαζί Του ἀποδείχθηκε κίνηση λύτρωτικῆ, ὄχι μόνο γιὰ τὴ θεραπεία τῆς κόρης τῆς, ἀλλὰ καὶ σὰν μιά ὑποδειγματικὴ στάση ζωῆς γιὰ ὅλους ἐμᾶς.

Ἄρχιμ. Γ. Χ.

5 Φεβρουαρίου 2006: ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΖ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ (ΧΑΝΑΝΑΙΑΣ)
Αγάθης μάρτυρος († 251), Πολυεύκτου Κων/πόλεως († 970),
Θεοδοσίου όσιου του έν Σκοπέλω, Αντωνίου νεομάρτυρος του Αθιναίου († 1774).
Ήχος: πλ. δ΄ – Έωθινόν: ΙΑ΄ – Απόστολος: Β΄ Κορ. ζ΄ 16-ζ΄ 1 – Εύαγγέλιον: Μαθ. ιε΄ 21-28.
Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 12 Φεβρουαρίου, Του Τελώνου καί Φαρισαίου (ΙΖ΄ Λουκά).
Απόστολος: Β΄ Τιμ. γ΄ 10-15 – Εύαγγέλιον: Λουκ. ιη΄ 10-14.

Η ΜΙΚΡΗ ΦΙΛΟΚΑΛΙΑ, Α΄ & Β΄ τόμος

- Κυκλοφορεί από τίς έκδόσεις τής Αποστολικής Διακονίας ή Μικρή Φιλοκαλία. Σέ δύο τόμους περιέχονται τά πνευματικότερα φιλοκαλικά κείμενα, όπου ό πιστος έρχεται σέ άμεση έπαφή μέ τή νηπτική σκέψη τών μεγάλων άσκητικών συγγραφέων. Μέσα από τή νηπτική - άσκητική παράδοση τής Όρθοδοξίας διασώζεται ή αυθεντικότητα του ανθρώπινου προσώπου καί δίνεται ή ποθητή άπάντηση στην άναζήτηση του σύγχρονου ανθρώπου για βίωση γνήσιας έν Χριστώ ζωής.
- Η Μικρή Φιλοκαλία μέ τή γλαφυρή μετάφραση τών πατερικών - νηπτικών κειμένων του όσιου Αντωνίου του Μεγάλου, Ησαΐα του Αναχωρητή, Κασσιανού του Ρωμαίου, Νείλου του Άσκητή, άγίου Θεοδώρου έπισκ. Έδέσσης, όσιου Φιλοθέου του Σιναΐτου, άγίου Ιωάννου Δαμασκηνού κ. ά. άπευθύνεται σέ κάθε φιλομαθή όρθόδοξο πιστό, ό όποιος ένδιαφέρεται νά προσεγγίσει τήν άληθινή πνευματική ζωή, νά μαθητεύσει μέ συνέπεια κοντά στους άσκητικούς Πατέρες τής Όρθοδοξίας, νά άφουγκραστεί τή συνέπεια καί τήν ακρίβεια τής κατά Χριστόν ζωής.
- Η Μικρή Φιλοκαλία σέ 2 τόμους, από τίς έκδόσεις τής Αποστολικής Διακονίας.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατο καί ώρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τής «Φωνής Κυρίου», στόν ΄Ι. Ναό ΄Αγίας Ειρήνης (όδ. Αιόλου) ΄Αθήνα. Προηγείται ή ΄Ακολουθία του ΄Εσπεριου, στην όποία περιστασιακώς θά χοροστατεί ό Μακ. ΄Αρχιεπίσκοπος καί θά όμιλεί. 2) Κάθε Δευτέρα καί ώρα 4.30 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τής «Φωνής Κυρίου» στόν ΄Ι. Προσκυνηματικό Ναό ΄Αγίας Βαρβάρας στόν όμόνυμο Δήμο ΄Αττικής. Προηγείται ή Παράκληση τής ΄Αγίας καί όμιλεί ένας από τους ΄Εφημερίους του ΄Ιερου Ναού.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», έβδομαδιαίο φύλλο όρθοδόξου πίστεως καί ζωής τής «΄Αποστολικής Διακονίας τής Έκκλησίας τής Έλλάδος». ΄Ιασιού 1, 115 21 ΄Αθήνα. Έκδότης - Διευθυντής: ΄Επίσκοπος Φαναρίου ΄Αγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. ΄Υπό τών ιερών ναών διανέμεται δωρεάν. Έκ του Τυπογραφείου τής ΄Αποστολικής Διακονίας.

΄Η «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ΄ όλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr